

[Finansministeren.]

Det er naturligvis derfor vigtigt, at folketinget fremmer behandlingen af lovforslagene så meget som muligt. Regeringen er dog klar over, at folketinget må have rimelig tid til behandling af disse temmelig omfattende forslag. Det bliver der også mulighed for. Folketingsudvalget skulle kunne komme godt i gang, inden tinget tager sommerferie, og der kan jo også arbejdes med forslagene sommeren igennem, således at forslagene kan komme til anden og tredje behandling i september måned i indeværende år.

Efter det tidsskema, jeg her har skitseret, vil det efter regeringens bedømmelse være muligt at sætte reformen i kraft den 1. januar 1975 på en forsvarlig måde.

Det vil dog kræve, at embedsmændene og teknikerne allerede nu går i gang med detaljprogrammeringen af den automatiske forskudsregistrering for 1975 på et nyt grundlag.

Samtidig undersøger regeringen mulighederne for at fritage arbejdsgiverne for beregningen af kildeskatten ved at overlade opgaven til pengeinstitutterne, og dette arbejde vil blive fortsat.

Som nævnt forudsætter skattereformen, at der på andre områder af finanspolitikken gennemføres en stramning. Selv om nedsættelsen af indkomstskatten for en del giver anledning til en forøgelse af den private opsparing, er skattelettelsen så omfattende, at den, hvis den stod alene, ville medføre en helt uholdbar vækst i det private forbrug.

De finanspolitiske indgreb, der skal ledsage skattereformen, skal have en sådan styrke, at de ikke blot opvejer den forbrugsforøgelse, som den store skattenedsættelse og ophøret af de midlertidige afgiftsforhøjelser vil medføre. De skal samtidig kunne sikre en fortsat rolig udvikling i den indenlandske efterspørgsel gennem 1975.

Regeringen vil lægge op til, at der gennem fortsatte besparelser på de offentlige budgetter i 1975-76 og de følgende finansår ydes det størst mulige bidrag til at dække skattereformens provenutab, og kun i det omfang sparepolitikken ikke kan bære, kommer nye afgiftsforhøjelser ind i billedet.

Besparelser på de offentlige udgifter er ikke blot et mere effektivt middel til sikring af en begrænsning af væksten i den inden-

landske efterspørgsel, de er samtidig — det tror jeg i hvert fald ingen er i tvivl om — mindre upopulære i befolkningen end afgiftsforhøjelser.

Under finanslovdebatten her i tinget forud for den endelige vedtagelse af finansloven for 1974-75, var der fra så godt som alle sider enighed om, at den stramme udgiftspolitik, som nu er fastlagt for indeværende finansår, måtte videreføres i de kommende finansår. Der var enighed om, at den ret stærke udgiftsstigning, som de nu foreliggende budgetoverslag for statsfinanserne viser, måtte skæres væk. Regeringen vil fremlægge konkrete forslag til udmøntning af denne enighed.

En del af besparelserne må lægges fast nu, fordi både de statslige og kommunale styrelser og institutioner allerede er i gang med at opstille deres budgetforslag for finansåret 1975-76. I det statslige budgetarbejde og under forhandlingerne med de kommunale organisationer har regeringen fastholdt, at de samlede offentlige investeringer ikke må forøges fra 1974-75 til 1975-76; såvel for staten som for kommuner og selvejende institutioner må investeringsbudgetterne kun vise en stigning, der svarer til prisstigningen. Alene for staten indebærer dette en besparelse i forhold til budgetoverslagene for 1975-76 på 800 mill. kr. For kommunerne er der ligeledes tale om en meget kraftig reduktion i forhold til de oprindelige investeringsplaner.

For statens rammebelagte driftsudgifter gennemføres meget omfattende beskæringer, i alt med knap 650 mill. kr., således at forøgelsen af disse udgifter bortset fra pris- og lønstigninger kun vil komme til at udgøre omkring 0,7 pct.

Den hårde sparepolitik slår også igennem over for ønskerne om at fremme ny udgiftsskabende lovgivning, der må holdes på et minimum. Regeringen anser det her for muligt at reducere de på budgetoverslagene anførte reserver til nye udgiftsforslag med 670 mill. kr.

Udover disse besparelser, der på statsbudgettet udgør godt 2,1 mia kr., vil regeringen fremsætte forslag til besparelser på forskellige lovboundne tilskud, og det siger sig selv, at folketinget må have rimelig god tid til at gennemgå disse forslag. Det er i sig